

Posvetitev otrok Brezmadežni.

Silvin Sardenko.

I.

In sedaj stojiš pred nami!
 Ti naš up in naša slava,
 naš spomin in radost naša!
 Bodi zdrava! Bodi zdrava!

Kak oko je željno zrlo:
 Kdaj? Odkod? In kakšna prideš?
 Komaj v noči je zaspalo,
 da mu morda ne odideš.

Kak srce je hrepenelo,
 da te Mater sprejme k sebi;
 drugo vse je pozabilo,
 ko je čulo glas o Tebi.

II.

Glas o tebi nam je sladek,
 kakor slavčev glas pomladi:
 Kot skrivnosti polno Rožo
 venčali bi vsi Te radi.

A čemu Ti to razkrivam!
 Vse je Tebi razodeto,
 sama vidiš, kje proslavlja
 Tvoje se ime presveto.

In sedaj stojiš pred nami!
 Ti naš up in naša slava,
 naš spomin in radost naša!
 Bodi zdrava! Bodi zdrava!

III.

Bodi zdrava! Bodi zdrava!
 Slavospev Te naš pozdravljalj!
 Ti pa, Mati, z ljubim Sinom
 milostno nas blagoslavljalj!

Blagoslovi to-le hišo,
 Tvoji slavi darovano,
 z varstvom svojim materinskim
 Ti jo váruj neprestano.

Blagoslovi naše starše
 in njih trude in njih tuge;
 naj množe se zdrava leta,
 naj množe se jim zasluge!

IV.

Naj množe se vsem zasluge,
 ki za Tvojo čast so vžgani,
 kakor Materi otroci,
 vsi naj bodo Tebi vdani.

Ne odtegni nam pogleda,
 dokler nisi na višavi
 še nad nami vnela zvezde,
 ki se ji ljubezen pravi.

Blagoslovi naše hiše,
 da po njih se mir sprehaja!
 Nam iz srčne globočine
 še poslednja prošnja vstaja.

V.

Še poslednja prošnja vstaja
 s tiho solzo porošena:
 Še za deco, Mati mila,
 še za deco prošnja ena!

Bodi z nami, kadar satan
 s poslanjenim strupom mami,
 da se duša ne spozabi:
 Bodi z nami! Bodi z nami!

Z nami bodi, kadar žalost
mimo duše naše hodi,
da nikdar se ji ne vdamo:
Z nami bodi! Z nami bodi!

VI.

Z nami bodi! Z nami bodi!
Ko nas bodo nesli k jami,
kje tedaj bo naša duša?
Bodi z nami! Bodi z nami!

Z nami bodi! Kadar Stvarnik
k sodbi sede, da nas sodi,
kdo obstal bi tam brez Tebe?
Z nami bodi! Z nami bodi!

To je ona prošnja vroča,
s tiho solzo porošena:
Stori, Mati, da se tákrat
ne zavrže duš nobena!

V varstvu Marijinem.

Veliko so pretrpeli v zadnji balkanski vojski zlasti razni katoliški zavodi in samostani; toda marsikje se je očitno pokazalo posebno varstvo božje in pa pomoč nebeške kraljice Marije. Med dolgotrajnim obleganjem Odrina, ko Bolgari niso pustili nobene žive duše iz mesta, smo se dostikrat povpraševali, kako je neki s katoliškimi zavodi; ali so njih hiše še cele, ali so odrinski katoličani še živi, ali imajo še kaj živeža itd. Prednica odrinske bolnišnice, M. Ivana od Sv. Križa, pripoveduje v pismu z dne 12. aprila 1913 sledeče:

»3. februarja so se sovražnosti med Turki in Bolgari zopet pričele, znamenje, da se nam bližajo hudi časi, hujši nego kdaj poprej. Ker se mirovni odposlanci v Londonu niso mogli zediniti za mir, so jeli Bolgari mesto zopet obstreljevati, in sicer s tako silo, da tega ni moč popisati. Prve dni so neprestano streljali. Strašno